

AZ EGYLÉNYEGŰSÉG ÖNKÉNYESSÉGE

- A Szentháromság cáfolata az egylényegűség definíciója alapján -

Van ugye villanykörte, meg van vilmoskörte.

Azt mondja a filozófus, na mivel körte ez is meg az is, ezek egylényegűek. Hogy milyen szempont alapján határozzuk meg az egylényegűséget? Nyilván ahogyan nekünk tetszik. Elvégre sehol nincsen lefektetve az egylényegűség definíciója (a Bibliában különösen nem, hiszen ott nem szerepel, de ugyanígy nem található a „más lényegű” kifejezés sem, meg a „soklényegű” sem, meg a „kevés lényegű” sem, meg a „nem egylényegű” kifejezés sem, és hogy mindezek nem szerepelnek csak azért fontos kihangsúlyozni, hogy elbogatellizáljuk (elbogatellizálhassuk) annak tényét, hogy amivel érvelünk a körték egylényegűségével kapcsolatban, az egyáltalán nincs definiálva sehol, ennél fogva azt lehet érteni az egylényegűség alatt, ami nekünk tetszik, tehát azt is értjük alatta, ami nekünk tetszik.

Ebből kifolyólag a villanykörte meg a vilmoskörte az bizony egylényegű, lényegére nézve ugyanaz, körte, mert mindkettő körte alakú(!);
mert mindkettőnek egyik vége vastagabb, mint a másik(!);
mert mindkettőt lehet kapni boltban(!);
mert mindkettőt lehet spárgára kötve lógatni lefelé(!);
mert mindkettőt bele lehet dobni a patakba(!);
mert mindkettőt lehet szállítani a villamoson(!);
mert mindkettő leesik ha földobják(!);
mert mindkettőt el lehet dugni a szfniban(!); stb...
Ennél fogva tehát bizonyított az egylényegűség. Az egyik bár ehető, a másik meg vehető, ami természetesen ugyanazt jelenti(?).

Ami viszont cáfolja az egylényegűséget, azt egyszerűen nem vesszük figyelembe:
hogy az egyik fán termett, a másikat meg gyárban készítették(!);
hogy az egyiknek héja van, a másiknak nincs(!);
hogy az egyikkel világítani lehet, a másikkal meg nem(!);
hogy az egyik foglalatra csavarható a csavaros a végével, a másik meg nem(!);
hogy az egyikbe bele lehet harapni, a másikba meg nem nagyon, kiváltképpen amikor világít(!); stb...
Ennél fogva tehát megcáfolt az egylényegűség. Az egyik bár ehető, a másik meg vehető, ami természetesen nem ugyanazt jelenti.(!)

Ugyanezt ha az Istennel kapcsolatban vizsgáljuk, az egylényegűség nézőpontja szerint (amit természetesen az egylényegűség kitalálói alkottak a saját önkényes nézőpontjuk alapján, és természetesen a Bibliától függetlenül, mivel abban ez nincs

meghatározva, ezért abból csak az van kiszedegetve, amit bele lehet illeszteni az egylényegűség önkényes nézőpontjába) – és bár teremtmény nem láthat bele az Istenség legbelső mélységeibe, ezért az egylényegűség tana az emberi értelmet meghaladó, de természetesen abban is csak olyan mértékben, amely még megengedi az egylényegűség önkényes magyarázatát. Abban ugyanis meghaladja az emberi értelmet, amit nem tudnak bizonyítékokkal alátámasztani, de abban nem haladja meg az emberi értelmet, amiben kiokoskodják az egylényegűség önkényes definícióját a saját nézőpontjuk szerint, hiszen a szentháromság személyek közti viszonyait (Jézusnak az Atyával való egylényegű istenségét) ők határozzák meg, vagyis ők magyarázzák meg, ahogy nekik tetszik, hogy az miből áll. És akkor azt találják, hogy:

Isten az Atya is meg a Fiú is, tehát isteni lényegére nézve ugyanaz, mert mindkettő Istennek van nevezve(!);
mert bár mindkettő különálló létállapotú személy, mégis ugyanaz az egy Isten(!);
mert mindkettő Úr is, hisz mindkettő Úrnak van nevezve(!);
mert mindkettőnek élete van önmagában(!);
mert mindkettőnek méltósága, dicsősége és tisztelete egy(!);
mert mindkettő egységben van (egy) a másikkal(!);
mert mindkettőt imádták a Biblia szövege szerint(!);
mert mindkettőben az „istenség” teljessége lakik(!);
mert mindkettő isteni természetű(!);
mert isteni létformájukban egyenlőek(!);
mert vele született minőségben Isten a Fiú, hiszen őt az Atya „nemzette” (szülte), így minőségben/minőségileg Isten mindkettő(!).

Ami viszont cáfolja az (önkényesen meghatározott) egylényegűséget, azt egyszerűen nem veszik figyelembe (adott esetben kiforgatják):

1. Mégpedig hogy az Atya ADTA meg a Fiúnak, hogy élete legyen önmagában, az Atyának meg senki nem adta meg, hogy élete legyen önmagában, ennél fogva amíg az Atya nem ADTA meg a Fiúnak, hogy élete legyen önmagában, addig a Fiúnak nem volt élete önmagában (nem is létezett), miközben az Isten öröktől fogva mindörökké létezik, a Fiú pedig csupán kezdettől fogva (vö. Zsolt 90:2; Ján 5:26; 1Ján 1:1; 2:13-14), ami nem ugyanazt jelenti, mert akkor ugyanúgy is fejezné ki a Biblia, de nem így van.

2. Hogy a Fiút az Atya szülte, miközben az Atyát senki nem szülte(!), ennél fogva a Fiú soha nem állította magáról, hogy Ő lenne az Isten, hanem Istennek a Fia.

3. Hogy az összes keresztény író Istennek nevezi a Fiút már az 1-3. században is (körte-körte alapon), de teljesen figyelmen kívül hagyják azokat a bibliai részeket, amelyekben kettejük közül csak az egyik van Istennek nevezve (pl. Jel 1:1; 22:3),

tehát hiába egyszülött Isten a Fiú, de Istensége, Istentől születettsége nem azonosítja őt azzal az Istennel, Aki őt szülte, vagyis az Atyával, Jehovával, a mindenható Istennel.

4. Hogy különböző létállapotú személyiségük egyben annak cáfolata is, hogy ugyanazon egy Istennek is lehessenek – mint ahogy a „Vilmos” és „villany” egyben annak cáfolata is, hogy ugyanazon egy körték is lehessenek, (ide beteszik az egylényegűség önkényes szempont szerinti meghatározásaikat), de ami a különbségeket jelenti, azokat egyszerűen levegőnek nézik – lásd a körték példáját(!).

5. Hogy Isten akaratából van minden, mert Ő a Teremtő, Aki Jézus által teremtett, és nem a Fiú akaratából is (vö. Jel 4:11; 1Kor 8:6).

6. Hogy a Fiú (szerintük) lényegére nézve ugyanaz mint az Atya, de személyére nézve nem ugyanaz, vagyis (szerintük) az Isten személye nem tartozik a lényegéhez, vagyis önkényesen kiveszik a lényegéből a személyét, mintha külön létezne a lényege (amiben azonosak), és külön létezne a személyisége (amiben nem azonosak), tehát az egylényegűséget ilyen önkényes szempont szerint határozzák meg a saját szája ízük szerint.

7. Hogy a Fiú üresítette meg magát (vállalta szolgálai formában az emberi halandóságot, megízlelte a halált) abból az állapotából, melyben Istennel egyenlő volt, és nem az Atya, mivelhogy az Atya teljességgel és abszolút (felfüggeszthetetlenül) halhatatlan és örökké élő (vö. 5Móz 32:40; 1Tim 1:17), a Fiú pedig halála után kapott halhatatlanságot (vö. Jel 1:18; Róm 6:9) ennél fogva, hogy Jézus csak emberként volt halandó, Istenként nem, ezt sem az Atya halhatatlanságával indokolják, hanem azzal, hogy a Fiú emberként meg tudott halni, tehát az Isten halhatatlanságát elbagatellizálják azzal, hogy szétszedik a Fiú természetét istenire meg emberire, amivel viszont teljesen önkényessé teszik az Istennel való egylényegűség meghatározását, hiszen bár egylényegű az Atyával, de az Atyának nincsen emberi természete. Viszont ha a Fiú teljesen Isten és teljesen ember, akkor az Atyának is teljesen Istennek és teljesen embernek kell(ene) lennie, ha „lényegére” nézve ugyanaz. Mármint az Atya és a Fiú. Erre jön az az önkényes magyarázat, hogy a Fiú nem „mindenféle” lényegére nézve ugyanaz, hanem csak isteni lényegére nézve az, tehát mondhatni ’fél-lényegében’, de ezt ők úgy mondják hogy „egyik természetében”. Vagyis oda jutottunk, hogy csak egyik természetében egylényegű a Fiú az Atyával (az „istenség” teljessége lakik benne testileg, – Kol 2:9), a másik természetét egyszerűen kihagyják az egylényegűségből (az isteni teljességből), mert nem illik bele az általuk önkényesen meghatározott egylényegűségbe. Tehát az Atya természete szerint halhatatlan, a Fiú meg emberi természete szerint halandó, de isteni természete szerint meg nem, vagyis egy

manipulált egylényegűséggel állunk szemben (amit arra vonatkoztatnak amire akarnak), hiszen ha a Fiú ugyanaz az Isten lenne, mint az Atya, akkor neki is természete szerint halhatatlannak kellene lennie, de hogy nem az, bizonyítja, hogy alapjaiban különbség van az Atya mint születetlen Isten és a Fiú mint Atya által szült Isten között, hiszen Isten feje a Krisztusnak (vö. 1Kor 11:3), és teljesen egyazon természet és teljes egylényegűség alapján ez nem is állhatna fenn!

8. Hogy mivel a Fiúnak Istene az Atya(!), akkor egyugyanazon Istenségük alapján annak is igaznak kellene lennie, hogy az Atya Istene a Fiú, amire az lenne az önkényes válasz, hogy ez nem következik logikusan a premisszából, hiszen a Fiúnak az Atya nem az istenség tekintetében az Istene, hanem az emberség szerint (a Ján 20:17 önkényes beállítása), vagyis, hogy a feltámadt, mennybe ment Fiú nem kevésbé ember, mint mikor a földön járt. Ami viszont teljes sületlenség, hiszen ha felmagasztalása után ugyanazt az isteni dicsőséget kapta vissza(!), amivel isteni létformájában egyenlő volt az Istennel (vö. Ján 17:5; Fil 2:6), sőt, még annál is nagyobbat kapott a minden név fölött való Úr hatalmának tekintetében (vö. Fil 2:9-11), akkor visszatérve a mennybe nem emberség szerinti dicsőséggel rendelkezett, hanem isteni dicsőséggel, és **EKKOR IS AZ ISTENE VOLT AZ ATYA** (vö. Zsolt 45:8; Ef 1:17; Jel 1:6; 3:12), tehát ez az „embersége szerint volt Istene az Atya” teljes zagyvaság és önkényes definíció, amely minden bibliai alapot nélkülöz!

És hogy egyik kap a másiktól (de ez fordítva nem működik), ez is az Isten és Isten(i) különbségét mutatja egyugyanazon isteni természetük ellenére, amely megint nem jelent egyugyanazonosságot, hiszen isteni természetet az Istentől szent szellem által újjászült égi/uralkodói reménységű elhívott felkentek is kapnak, holott az Istennel való egyugyanazonosságuk egyáltalán nem áll fent. (vö. 1Pét 1:3; 2Pét 1:4; Zsid 3:1; Jel 20:4-6)

9. Hogy nem véletlenül nem nevezik sehol Mindenható Istennek a Fiút, hanem csak az Atyát. (vö. 1Móz 17:1; 28:3; 49:25; 2Móz 6:3; Zsolt 91:1; Ésa 13:6; Jóel 1:15; Kor 6:18; vö. Jel 1:8; 4:8; 11:17; 15:3; 16:7,14; 19:6; 21:22a)

Egyedül Jehova mindenható, ez a cím pedig azt jelzi, hogy mérhetetlen hatalma van. Nincs semmi, ami megakadályozhatná abban, hogy véghezvigye, amit megígér. (2Mózes 15:11; Ézsaiás 40:25-26).

Mind a héber *Sad-daj'*, mind a görög *Pan-to-kra'tór* szót úgy fordítják le, hogy „Mindenható”. Az eredeti nyelveken mindkét kifejezést következetesen Jehovára, az Atyára használják. Egyik kifejezés sem jelenik meg a Fiúval vagy a szent szellemmel kapcsolatban.

Bár Jézust is nevezi a Biblia 'istennek' (theosz), sőt 'Erős Istennek' (Ján 1:1; Ézs 9:6). Sehol sem mondja viszont róla, hogy Mindenható, ahogyan Jehova. Jézusról azt

olvassuk, hogy „az Isten dicsőségének visszatükröződése”, de e dicsőség forrása az Atya (Zsid 1:3). Jézus semmiképpen sem törekszik az Atyja pozíciójára. Ezt mondta: „Jehovát, a te Istenedet imádd, és egyedül neki végezz szent szolgálatot” (Luk 4:8).

A háromság hívők szerint a mindenható azt jelenti, hogy 'minden hatalommal rendelkező', és Jézus azt mondta, hogy minden hatalmat megkapott mennyen és földön. (vö. Mát 28:18) Csakhogy az Atya senkitől nem kapta a hatalmát, ugyanakkor bizonyos időket és időszakokat a saját hatalmába helyezett, – amihez Jézusnak sincs hozzáférhetősége, ahogy ezt ő maga mondja a Csel 1:7-ben, úgy hogy Jézusnak a minden hatalommal való rendelkezése nem teszi őt azonossá azzal az Istennel, Aki neki adott minden hatalmat (vö. Ján 3:35), mialatt Ő mindig is rendelkezett minden hatalommal!

A dogma ezzel teljesen szembe megy, amikor azt állítja, hogy a teljes Szentírás tanúbizonysága szerint az Atya, Jézus Krisztus és a Szentlélek egyek, és mindhárman egyugyanazon Isten (Szentháromság). A Bárány, aki a Fiú, és az Atya, mivel egylényegűek, ennél az oknál fogva, (egylényegűségükénél fogva), egyértelműen, a Mindenható Istent takarják. De hogy az egylényegűség mennyi mindenben nem áll fent, és mennyi mindenre nem vonatkozik, azt már figyelmen kívül hagyják.

10. Hogy a Biblia szerint nem Jézus a mi Istenünk, ez is egyértelműen cáfolja, hogy a Fiú és az Atya istensége alatt ugyanazt az Istent kellene értenünk, akik csak személyük létállapotában lennének különbözőek, de mint Isten, ugyanazt az egyet jelentenék. (Tamás Jézussal kapcsolatos kijelentése: „én Istenem” (vö. Ján 20:28) teljesen ellentétes az összes erre vonatkozó többi ihletett kijelentéssel. (vö. 5Móz 6:4; Jer 3:21-25; Zak 8:8; Márk 12:29; Csel 2:39; 3:13, 22; 1Kor 8:6; 2Kor 6:16; Zsid 8:10; Jel 7:10,12; 12:10; 19:1,5-6; 21:7)

Amikor Tamás testileg tapasztalta Jézus sebét a kezeivel, akkor mondta: „Én Uram és én Istenem”. De ezt a kijelentését a szent szellem által nem tehette, hiszen Péter Krisztust azonosító kijelentésével nem egyezik meg. (vö. Máté 16:16: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”) Kettő élő Isten pedig nincsen, hanem csak egy! Ahogy Júdás 25. verse mondja:

„Az egyetlen Istennek, a mi Üdvözítőnknek, a mi Urunk, Jézus Krisztus által dicsőség, fenség, erő és teljhatalom minden világek előtt és most és minden világekbe (aionba). Ámen.” (Vida Sándor fordítása)

11. Hogy Jézus szó szerint azt mondta: „**TŐLE vagyok**” – οὐτοῦ εἰμί – (Ján 7:29), de akármennyire egylényegűnek mondják az Atyát a Fiúval, ez visszafelé nem működik, hogy az Atya mondaná: „Tőle vagyok” – ebből is látszik, hogy ez az egylényegűség egy utólag önkényesen kreált egybemosása az Istennek az Atyának, az egyszülött Istennel, a Fiúval – teljesen egyénien beállított nézőpontok szerint.

12. Hogy Jézus eleve nem lehet ugyanaz az Isten, mit az Atya, mert akkor számtalan bibliai idézet értelmét vesztené, amely Jézussal ellentétben nevezi meg Istennek az Atyát, pl. *„Dicsőség a magasságban Istennek”* – mondja Lukács 2:14. De hogy lehetett dicsőség az Istennek a magasságban, amikor Jézus nem volt a magasságban, hanem itt volt a Földön, ennél fogva az Isten alatt nyilvánvalóan nem Jézust érti a szöveg?! De ugyanígy, Jézus mondja, hogy őt Isten küldte (vö. Ján 3:34; 6:29; 8:42), márpedig akármennyire a „küldés” is ott van a szentháromsági relációk között, amik különböző szentháromsági személyeket kötnek össze, mégsem küldhette Isten azt az Istent, akivel Ő azonos (mint Isten), éppen ezért Jézus soha nem is mondott olyat, hogy Őt (mint Istent) az Isten küldte, hanem csak a dogmájukhoz igazítva állítják, hogy ugyanaz az Isten küldte (az egylényegűségük alapján), amelyet persze ők határoznak meg, hogy mit jelent valójában, és ők magyaráznak, mivelhogy ezt a szót – nyilván nem véletlenül – a Biblia nem is használja, úgy hogy nyugodtan lehet ördöginek is nevezni, mivelhogy oda lyukadnak ki vele, ahová a Biblia nem, hogy Istent „három-egy Isten”-nek merjék nevezni, miközben az Isten SOHA SEHOL NEM NEVEZTE MAGÁT HÁROMSÁGNAK!!!

Továbbá azt sem mondja sehhol, hogy Isten támasztotta fel az Istent, hogy Isten jobbára ült az Isten, meg hogy Isten adta a kinyilatkoztatást az Istennek (vö. Jel 1:1). Mert akkor a „te Istened”-nek (Zsid 1:9) fordítva is működni kellene, hiszen ha (egylényegű) Isten mindkettő (személy), akkor egymás isteneinek is kell lenniük, az isteni teljesség közös birtoklása alapján. De hogy nem egymásnak istenei, hanem csak az Atya Istene a Fiúnak, ezért nem is ülhetett az Isten mellé ugyanaz az Isten a Fiú képében (csak más személyben). Nem beszélve róla, hogy ha Isten eleve három személyű, akkor amikor melléje ült Krisztus, éppen hány személyű volt? (Három biztosan nem lehetett, mert esetleg a kétszemélyű Isten mellé ült a harmadik személy (a Fiú). Ezek szerint Isten nem is mindig háromszemélyű, hanem csak akkor, amikor ez fekszik a dogmának, de amikor azzal nem lehet összhangba hozni, akkor nem háromszemélyű. Mint pl. akkor sem, amikor a 2. személyt (Krisztust) Isten feltámasztotta. Nyilván a kétszemélyű Isten támasztotta fel, mert egy önmagában háromszemélyű Isten nem támaszthat fel még egy olyan különálló személyiséggel bíró Istent, aki éppen halotti állapotban van. Ugyanígy, ha „az egyedül igaz Isten” önmagában háromszemélyű, Akit meg kell ismerni, hát még ezen felül ott van Jézus is, aki el lett küldve (vö. Ján 17:3), így vagy négy személyt kell megismerni, vagy az egyedül igaz Isten nem háromszemélyű Isten önmagában, (mint ahogy ez igaz is), és ezzel összhangban nem is mondja Istennek azt, akit az egyedül igaz Isten elküldött, hanem Jézus Krisztusnak, aki nyilván nem az egyedül Igaz Isten, amiből csak egy van, és Aki soha nem is született – a Fiúval ellentétben. Így a Fiúnak, mint Istennek az Atyával való egylényegűsége (mesterséges azonosítása) nem is támaszthatja alá az „egy Istenben három személy”-féle buggyant elméjű teóriát. Ezzel összhangban nem is nevezi sehhol magasságos Istennek a Fiút, mivelhogy a magasságos Isten egyedül az Atya! (vö. 1Móz 14:18-22; Mik 6:6; Márk 5:7; Luk 1:32; 6:35; Csel 7:48; 16:17)

13. Hogy az Ige lett testté (vö. Ján 1:14; Zsid 10:10), és nem az Isten halt meg értünk, hanem Istennek az egyszülött Fia, az Atya által létbe bocsátott különálló személy, aki Vagyokként lépett fel, de akit a Vagyok küldött (vö. 2Móz 3:14), mivelhogy aki a Vagyok képviselőjeként lépett fel, az Isten orcájának angyala volt, vagyis Krisztus maga, aki által a zsidóság a törvényt kapta a Sínai hegyen, és aki előttük ment a pusztában. (vö. Csel 7:30,38; Gal 3:19, 2Móz 23:20-21; Ézsa 63:9; 1Kor 10:4; 2Móz 17:6; 4Móz 20:8)

14. Hogy Isten nem ember és nem is embernek fia, mint Krisztus (vö. 4Móz 23:19), hanem a Fiú közbenjáró Isten és emberek között (vö. 1Tim 2:5), de ha ugyanaz az Isten lenne, akkor hogy lehetne közbenjáró, és hogyan lehetne általa Istenhez, vagyis az Atyához járulni? Sehogy! (vö. Ján 14:6; Zsid 7:25; 1Pét 3:18) Ha pedig általa Istenhez jutunk, akkor nem úgy jutunk Istenhez, hogy öhozzá (az egylényegű szentháromság Istenhez) jutunk(?), és nem is őt (Jézust) imádván imádjuk (az egylényegű szentháromság Istent), hanem az ő példája és tanítása szerint imádjuk szellemben és igazságban Istent, az Atyát. (vö. Ján 4:21-24)

15. Döntő momentum, hogy a prosküneo szó kettős értelmű, hódolatot is jelent (vö. Jel 3:9), és imádatot is (vö. Mát 4:10; Jel 19:10; 22:9), és mivel a proskünetész (imádók) kifejezést egyértelműen Jézus az Atyához kapcsolta (vö. Ján 4:23), hogy az igazi imádók imádatának a célszemélye az Atya, Aki szellem, és senkitől nem született, és abszolút halhatatlan és egyedül Mindenható, Akinek az akaratából lett minden (vö. Jel 4:11), ennél fogva (mivel Krisztus egyáltalán nem azonos Ővele, hanem csupán bizonyos tulajdonságokban és dolgokban egyenlő/egy, de abszolút mértékben nem egy, vagyis nem ugyanaz az Isten) a Krisztussal kapcsolatban a prosküneo nem is fordítható imádatnak, csupán hódolatnak (vö. Luk 24:52; Ján 9:38; Zsid 1:6). Hogy mégis annak fordítják, ez annak köszönhető, hogy a fordítókat a szentháromság dogmája szerinti istenhit vezette, vagyis eleve Istennek tartják a Fiút, az Atya Istenségével azonosítják, mivel bedőltek annak az emberi (hitehagyott) nézetnek, amely egyoldalú kritériumok alapján nevezi egylényegűnek a Fiút, amin természetesen azt értene, amit ők akarnak, és úgy állítják be, ahogyan ők akarják.

Pál apostol azt mondta, hogy hálát ad az ő Istenének a Jézus Krisztus által, és nem azt, hogy hálát ad az ő Istenének, a Jézus Krisztusnak! (vö. Róm 1:8) Imádnunk is azt kell, Akitől ered a teremtés, és nem aki által! (vö. Jel 14:7; 1Kor 8:6)

Az egész Jelenések könyvében végigkísérhető, hogy az imádatot az Istennek az Atyának adják, és soha nem a Fiúnak, vagy a Fiúnak is! (vö. Jel. 4:9-11; 5:14; 7:11-12; 11:16-17; 19:4); *Kizárólagos* imádata követelmény. (2Móz. 20:3); Rajta kívül *senkit* sem lehet imádni, mert az imádatban *nem osztozik* senkivel. (2Móz. 34:14; Luk. 4:8)

Mivel Isten imádata az *Atyára vonatkozik*, hiszen a *ho theosz imádatára vagyunk buzdítva* (vö. Jel. 19:10; 22:9; lásd m. 14:7), ezért a Fiú imádata eltérés az isteni akarattól, vagyis engedetlenség (céltevesztés), imádat tekintetében pedig *bálványimádás* (hiszen minden imádat az, aminek nem Jehova Isten a célpontja)! A Fiúnak *hódolat* jár, és *tisztelet*, (stb.), de nem imádat. (vö. Jel 5:13)

Az imádatához kapcsolódik az ima és az áldozatbemutatás, ebben is a Krisztus követés szerint az Atyát kell megcéloznunk (vö. Máté 6:9; Róm 12:1; Ef 5:2; Zsid 7:27; 9:14; 13:15-16; 1Pét 2:5; Jel 5:8; 8:4), és nem Krisztushoz imádkozunk, nem Krisztust imádjuk, és nem neki ajánljuk fel szent áldozatainkat!

A zsidók ugyan az Atyát imádták, de elfogadhatatlan módon tették ezt! (vö. Mát 15:9)

Az igazi imádat tehát a Szentírás tanítása szerint a Jézus Krisztus általi Isten imádat, az Atyának, a Jehova Istennek az imádata, és nem egy önkényes egylényegűség szerint meghatározott, értelemmel nem megragadható, misztikus „szentháromság-egy Isten”-nek az imádata, amelyben a nem öröktől fogva lévő Fiúnak is imádatot adnak, ami egyértelműen az egyedül igaz Istennek kijáró imádat megosztása, tehát bálványimádás!!! Egyedül az Atya keresi az imádóit, és nem a Fiú! (vö. Ján 4:23)

„Ezért, szeretteim, kerüljétek a BÁLVÁNYIMÁDÁST!” (1Kor 10:14)

„Gyermekeim, őrizkedjétek a BÁLVÁNYOKTÓL!” (1Ján 5:21)

„Vagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhettek Isten országát? Ne tévelyegjétek: sem paráznák, sem BÁLVÁNYIMÁDÓK, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok, sem tolvajok, sem nyerészkedők, sem részegesek, sem rágalmozók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát.” (1Kor 6:9-10)

„Kívül maradnak az ebek, a varázslók és a paráznák, a gyilkosok és a BÁLVÁNYIMÁDÓK, és mindenki, aki szereti és cselekszi a hazugságot!” (Jel 22:15)

Végezetül, ha a Fiú valóban és szó szerint egyenlő és azonos lenne Istennel, ugyanakkor pedig a hűséges kitartásának, áldozati halálának és megdicsőítésének jutalmaként a végső pozíciója az Istennek való alávetettség lenne, tehát hogy jutalmul alávetetik annak (vö. 1Kor 15:28), Akivel valamikor alávetetlen viszonyban volt – nos ez teljesen nonszensz. Akik ezt állítják (a háromsághívók) minden csűrés-csavarásra képesek, csak hogy utólagosan igazolást keressenek elméletükre, amely egyébként sehol nem szerepel a Szentírásban. No de az sem, hogy az ilyen bárányszőrbe bújó hamis tanítók jutalma az üdvösség és az örök élet lenne. Hanem éppen ellenkezőleg!